

Aleksis K – viikonvaihte

Puoluevirkamiehiä

Nyt on tullut muotiin, että puoluejohtajat ilmoittavat etukäteen, kuinka kauan he aikovat jatkaa puoluejohtajina. Ilmoittelun aloitti oikeastaan jo demarien Eero Heinäluoma, jonka kaikki luulivat jatkavan vielä vuosikausia, mutta joka ilmoittikin lopettavansa jo ensi kesänä. Varsinaiseksi lupaajaksi nousi sitten keskustan Matti Vanhanen, joka vakuutti olevansa ilonamme vuoteen 2015. Seuraavana oli asialla kristillisdemokraattien Päivi Räsänen, joka on valmis jatkamaan vuoteen 2011.

Vähän tylsältä tällainen ennaltamäärääminen ehkä tuntuu, koska se kuulostaa siltä kuin puoluekokouksilla tai muilla sellaisilla ei olisi paljonkaan merkitystä. Demarit eivät saa kesällä äänestää istuvaa puheenjohtajaansa jatkoon, vaikka ehkä haluaisivatkin, kun taas keskustalaisten ja kristillisten taitaa olla käytännössä pakko äänestää istuviaan ainakin muutaman puoluekokouksen ajan.

Mutta tällaistaahan politiikka on. Kun asiat kumminkin päätetään etukäteen jossakin, on reilua edes ilmoittaa se myös puoluekokouksille. Ikäviltä yllätyksiltä säästytään ja jatkuvuus taataan. Ne ajat ovat jo kaukana takanapäin, jolloin ei edes presidentinvaalin toisella kierroksella tiedetty, valitaanko Kekkonen vai Fagerholm – eikä sen puoleen tiedetä vielä tänäkään päivänä, kenen äänellä Kekkonen valittiin vuonna 1956. Menneitä ovat myös ajat, jolloin hallituksen vaihtuivat kesken vaalikauden. Sellaista on tapahtunut viimeksi 25 vuotta sitten, jolloin Sorsan kakkoskabinetti istui vain vähän toista vuotta. Sen jälkeen hallitukset ovat jököttäneet paikallaan koko vaalikauden, ja niin tekee myös Vanhasen kakkonen.

Vielä silloin, kun Matti Vanhasesta tehtiin hätäpääministeriä viisi vuotta sitten, hän kursaili että eihän hän oikein semmoisista hommista välitä, mutta suostui sitten isänmaan edun ja porukan painostuksen edessä. Nyt sama mies siis ilmoittaa, ettei lähde minnekään ainakaan seitsemään vuoteen.

Oikeastaan alkaa olla aika siirtyä virkamiespuoluejohtajiin – siis sellaisiin, jotka valitaan kerralla eliniäkseen, tai ainakin eläkeikään saakka ja joita ei voi erottaa muuten kuin kuoleman, kooman ja ison rikoksen takia. Systeemi olisi selkeä: jos puolueelle valittaisiin esimerkiksi 32-vuotias puheenjohtaja (kuten Jyrki Katainen kokoomukseen vuonna 2004), kaikki heti tietäisivät, että hän johtaa puoluetta seuraavat 41 vuotta, eli eläkeikänsä saakka. Kataisen tapauksessa tämä merkitsisi siis puoluejohtajuuden jatkumista vuoteen 2045.

Toinen mahdollisuus jatkuvuuden takaamiseksi on puoluejohtajuuden periytyminen, jota on tapahtunutkin ainakin Paasion suvussa. Meillä aina silloin tällöin haikaillaan kuninkaallisten perään, mutta kun heitä ei ole, ehkä puoluepomot riittäisivät. Perimys voisi tietysti mennä perheen sisällä myös sivuttain, kuten Amerikan Clintoneilla ja Argentiinan presidenttiperheessä. Ja jos ei sukuperillistä löytyisi, ainahan voidaan tehdä putinit: pomo valitsee seuraajakseen parhaan kaverinsa ja ylentää samalla itsensä tämän esimieheksi.

Artikkelin lähde [Kaleva](#)